

който се озовалъ на прѣвѣрзачния пунктъ, се върнали благополучно на старото си мѣсто — възвишенността.

За чудното си избавление тия офицери и долни чинове, били обязани на брянцитѣ, разположени въ ложементитѣ на Кржглата батарея, които, щомъ забѣлѣзали движението на черкезитѣ, се спустнали на шосето и ги отблъснали.

Слѣдъ единъ силенъ пристѣпъ върху нашата позиция, азъ се връщахъ съ взвода, който заедно съ главния резервъ присрѣщна противника съ залпове. Въ това врѣме, видѣхъ подпоручика отъ 5-а дружина Николаева, че ми маха съ ржцѣ отъ своя окопъ. Азъ помислихъ, че ме вика и за туй се спустнахъ и отидохъ при него.

— Що има? го попитахъ азъ, защо ме викашъ?

— Азъ ти махахъ да блѣските турцитѣ, както ний тука ги бѣхтимъ. И той ми показа направлението къмъ кждѣто бѣха избѣгали въ пленъ безредъ нападаелитѣ участъка на 5-а дружина. И този пътъ турцитѣ сж отблъснати по цѣлата линия, продължи той.

— А по-нататкъ? попитахъ азъ.

— Пакъ тѣй! лаконически отговори сѣщия.

— Ами ей онѣзи гърмежи на Зелената и Лисата гори какво означаватъ? попитахъ азъ.

— Означаватъ, че турцитѣ ще ни ударятъ и въ фланга и въ тила . . .

— Но ний ще ги отблъсваме, до гдѣто можемъ, подхванахъ азъ, и ще сложимъ коститѣ си за България.

Не бѣше врѣме за водение на приятни разговори подъ топовнитѣ и пушечни гърмежи, толкова повече, че турцитѣ всѣка минута пакъ можаха да се развикатъ „алла“ „алла“. . .

И подиръ обѣдъ неприятеля непрѣкъснато продължаваше ожесточени и стрѣмителни атаки. Въ врѣме на една такава атака се зачу викъ:

— Турцитѣ, турцитѣ излѣзоха на шосето! взеха я, взеха я! Този викъ, като молния се разнесе по цѣлата позиция.

— Нашитѣ отстъпватъ, нашитѣ бѣгатъ! се зачуха гласове.

Азъ погледнахъ по направление къмъ шосето и казармитѣ и останахъ смаянъ. Наистина, тамъ имаше една бъркотия, едно безпорядъчно бѣгание. Такава сцена азъ гледахъ при отстъплението ни при Стара-Загора.

— Трѣбва ли да казвамъ, че това обстоятелство произведе на опълченцитѣ потресающе впечатление?